

Būti šventu šiandien?

Kodėl pasirinkome būtent šią temą? Šventumo siekimas — būtinas krikščionio gyvenime, nes be jo negalėtume artintis prie Dievo. Todėl, norėtume išsamiau panagrinėti tokius klausimus kaip: Ką reiškia gyventi šventai? Ar galima iš savęs ir kitų tikėtis švento gyvenimo? Ar įmanoma išsilaisvinti iš nuodėmės? Ką apie tai randame Biblijoje?

Turinys

- 1 Kova su nuodėme - būtina švento gyvenimo sąlyga
- 2 Nuodėmė nepateisinama
- 3 Kaip galime išsilaisvinti iš nuodėmės?
 -
 -

Šventas yra tasai, kuris jus pašaukė, tad ir jūs patys tapkite šventi visu savo elgesiu, kaip parašyta: Būkite šventi, nes aš esu šventas. (1 Petro 1,15.16)

Savo laiškuose apaštalas Paulius kreipiasi į krikščionis kaip į šventuosius ir mylimuosius (pavyzdžiui Kolosiečiams 3,12). O mūsų laikais žodžiai „šventas, šventieji“ skamba neįprastai, senamadiškai, netinkančiai mūsų kasdienybei ir priskiriami tik ypatingiems žmonėms. Ar tai tikrai tiesa? Argi Biblija nekalba būtent apie tai, kad šventas gyvenimas ir santykiai su Dievu neatsiejamai susiję!?

Tai yra žinia, kurią esame išgirdę iš jo ir skelbiame jums, kad Dievas yra šviesa ir jame nėra jokios tamsybės. Jei sakytume, kad bendraujame su juo, o vaikščiotume tamsoje, meluotume ir nevykdytume tiesos. O jei vaikščiojame šviesoje, kaip ir jis yra šviesoje, mes bendraujame vieni su kitais, ir jo Sūnaus Jėzaus kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių.. (1 Jono 1,5-7)

Dievas nori paruošti mus amžinybei. Be šventumo neturėtume ryšio su absoliučiai šventu Dievu nei dabar, nei po mirties. Tai — ne Dievo nustatyta nereali sąlyga, kurią reikia išpildyti, kad patektume į dangų. Tai kažkas, kas kyla iš Dievo esybės ir yra natūralu mūsų prigimčiai. Minėtos eilutės (1 Jono 1,5-7, 1 Petro 1,15-16) pabrėžia Dievo absoliutų šventumą ir iš to kylančią būtinybę atsisakyti VISŲ nuodėmių ir leisti Jam mus įvertinti bei nuskaistinti VISĄ mūsų gyvenimą. Nusistatymas būti šventu, kaip Dievas yra šventas - krikščionio skiriamasis bruožas. Deja, dauguma religingų žmonių neturi tokio tikslo. Tikėjimas išgelbėjimu ir atleidimu skatina krikščionis su viltimi priimti kovą su nuodėmėmis.

Iš Šventojo Rašto, ypač iš pranašų, Jėzaus, jo mokinių žodžių ir gyvenimo matome, koks yra teisingas gyvenimo kelias. Jie moko mus, kas yra nuodėmė, ir kaip galime ją įveikti.

Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui, kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasirengęs kiekvienam geram darbui. (2 Timotiejui 3,16-17)

1 Kova su nuodėme - būtina švento gyvenimo sąlyga

Žmogus buvo sukurtas pagal Dievo paveikslą, be nuodėmės. Kai žmogus nusidėjo, jo TYRI santykiai su Dievu bei kitais žmonėmis susidrumstė, nes nuodėmė iškreipė bei sudarkė jo šventą prigimtį. Nuodėmė atskiria nuo Dievo ir to pasekmė – gyvenimas egoizme ir vienišume. Todėl Jėzus radikaliais pavyzdžiais parodė, kaip turėtumėme nekęsti nuodėmės ir ją atmesti.

Jeigu tavoji ranka gundo tave nusidėti, – nusikirsk ją! Verčiau tau sužalotam įeiti į gyvenimą, negu su abiem rankom patekti į pragarą, į negęstančią ugnį. Ir jei tavoji koja veda tave į nuodėmę, – nusikirsk ją, nes geriau tau luošam įžengti į gyvenimą, negu su abiem kojom būti įmestam į pragarą ... O jei tave gundo nusidėti tavoji akis, – išlupk ją, nes verčiau tau vienakiui įeiti į Dievo karalystę, negu su abiem akim būti įmestam į pragarą, ... (Morkaus 9,43.44.47)

Tai – ne tuščias Jėzaus perspėjimas, kad mums įvartytų baimės, bet dvasinė tikrovė. Nuodėmės mus keičia, apgauna, sukietina širdį, atima Dievo ir gėrio ilgesį ir galiausiai atskiria nuo Dievo. Todėl kova už tyrumą ir skaistumą – būtinybė amžinajam gyvenimui įgyti. Apie tai Paulius rašė laiške Kolosiečiams 3,5:

Numarinkite, kas jūsų nariuose žemiška: ištvirkavimą, netyrumą, aistringumą, pikta pageidimą, taip pat ir godumą, kuris yra stabmeldystė.

Nuodėmė prasideda mintyse, nusistatyme ir motyvuose, nes ten glūdi nuodėmingų veiksmų šaknys.

O aš jums sakau: kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi.. (Mato 5,28)

Jūs esate girdėję, kad protėviams buvo pasakyta: Nežudyk, o kas nužudo, turės atsakyti teisme. O aš jums sakau: jei kas pyksta ant savo brolio, turi atsakyti teisme ... (Mato 5,21-22)

Kas moka daryti gera ir nedaro, tas nusideda. (Jokūbo 4,17)

Deja, kaip tik nuodėmės, kurios dar neprivedė prie veiksmų, dažnai paliekamos nepakankamai įvertintos Biblijos šviesoje. Mes dažnai sutinkame žmonių, kurie tokias nuodėmes, kaip nesistengimą dėl kitų žmonių arba Dievo valios neieškojimą (ypač per Jo žodžio skaitymą ir apmąstymą) laiko nereikšmingomis. Tačiau, kaip tik šios nuodėmės labai aiškiai parodo ryšio su Dievu trūkumą.

⚓ 2 Nuodėmė nepateisinama

Jums tekę išmėginimai tėra žmogiški. Dievas ištikimas. Jis neleis jūsų mėginti virš jūsų jėgų, bet padarys, kad galėtumėte atlaikyti išmėginimą. (1 Korintiečiams 10,13)

Jau Senajame Testamente reikalaujama nugalėti nuodėmę ir užtikrinama, kad tai įmanoma.

VIEŠPATS užkalbino Kainą: „Dėl ko tau taip pikta? Kodėl esi taip prislėgtas? Jei gera darai, argi nebūsi pripažintas? Bet jei gero nedarai, prie durų iš pasalų tykoja nuodėmė. Ji geidžia tavęs, bet tu gali ją įveikti“. (Pradžios 4,6.7)

Didi yra Dievo meilė ir jo gailestingumas visiems, kurie patiki Dievui savo gyvenimą ir kovoja su nuodėme. Tačiau irgi didi yra Dievo rūstybė tiems, kurie savo nuodėmes vadina silpnybėmis ir jas pateisina[1].

Štai VIEŠPATIES ranka nėra sutrumpėjusi, kad negalėtų gelbėti, nei jo ausis apkurtusi, kad neišgirstų. Bet jūsų kaltės atskyrė jus nuo Dievo, jūsų nuodėmės uždengė jo veidą, kad jūsų negirdėtų. (Izaijo 59,1-2)

Žinome, kad Dievas myli kiekvieną žmogų ir priima kiekvieną, kuris nori pas Jį ateiti, kai yra sunkiai prislėgtas savo nuodėmių. Patyrėme Dievo ištikimybę, kad Jis nė vieno neatstumia, kas grėžiasi į Jį. Tačiau kiekvienam turėtų būti sąmoninga, kad nuodėmės atskiria mus nuo Dievo, todėl negalima žaisti su jomis.

...kad neatsirastų ištvirkėlių ir vėjavaikių kaip Ezavas, už valgio kąsnį pardavęs pirmgimio teises. Jūs žinote, kad jis ir paskui, norėdamas gauti palaiminimą, buvo atmestas ir nerado progos atgailai, nors su ašaromis jos ieškojo. (Hebr 12,16.17)

Kaltės atleidimas – brangi dovana. Svarbu vertinti šią dovaną, nes Dievo malonę gauname ne dykai. Jėzus atidavė savo gyvenimą, kad galėtų mus išlaisvinti iš nuodėmių. Todėl turėtume žiūrėti į gyvenimą, kaip į brangiai išpirktą ir nelikti nuodėmėse.

Juk jūs žinote, kad esate atpirkti nuo niekingos iš protėvių paveldėtos elgsenos ne nykstančiais turtais, sidabru ar auksu, bet branguoju krauju Kristaus, to avinėlio be kliaudos ir dėmės. (1 Petro 1,18-19)

✞ 3 Kaip galime išsilaisvinti iš nuodėmės?

Psalmėje 32,3-5 ir Patarlių knygoje 28,13 rašoma, kad nuodėmių išpažinimas – vienintelis kelias į išsilaisvinimą iš jų ir atleidimą.

Kas slepia savo kaltes, nesusilauks sėkmės, o kas jas išpažįsta ir nebenusikalsta, ras gailestingumo. (Patarlių 28,13)

Svarbu yra išpažinti nuodėmes Dievui, bet tikros atgailos ženklas – iškelti jas į šviesą žmonių akivaizdoje. Jei gyvename Tiesoje, turėtume vaikščioti šviesoje ir savo brolių ir seserų tikėjime akivaizdoje.

Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių. (1 Jono 1,9)

Ne tik atsitvėrimo į Dievą dieną svarbu, palikti už savęs viską, kas mus rišo su pasauliu ir atskleisti savo nuodėmes. Būdami krikščionys, turime išpažinti savo nuodėmes ir melstis viens už kitą, kad pagytume dvasikai, kaip Jokūbas rašo savo laiške:

Tad išpažinkite vieni kitiems nuodėmes... (Jokūbo 5,16)

Jei išpažįstame savo nuodėmes savo broliams ir seserimis tikėjime, per jų paskatinimus, perspėjimus ir maldas susilaukiame paramos ir pagalbos mūsų šventėjime. Kai gailimės dėl savo nuodėmių, Dievas gali atstatyti tai, ką per savo nuodėmę sugriovėme savo santykiuose su Juo ir galime patirti Jo atleidimą.

Tokia pagalba – ne specialiai tam paruoštų dvasinių vadovų užduotis, kurie prisiima atsakomybę už savo bendruomenės narių išpažintis ir privalo nutylėti, ką yra girdėję. Tokiai praktikai nėra pagrindo Biblijoje. Atvirkščiai, gilus pasitikėjimas visais tikėjimo broliais ir seserimis, noras būti jų akyse tokiais, kokius mato mus Dievas, turėtų būti ženklas apie Dievo veikimą bažnyčioje.

Jei mes suvokiame Dievo šventumą, didybę ir meilę mums, atsiranda didelis noras artėti prie Jo ir šlovinti Jį per meilę ir tarnavimą Jam ir žmonėms. Meilė nepažįsta ribų, ji niekada nesakys „jau užtektinai pasidarbavau“. Todėl šventėjimas mums reškia atvirumą priimti iš Dievo ateinančius pataisymus, koregavimą, keitimąsi. Tik taip Jis daro mus pajėgius daryti gera bet kokioje situacijoje.

Jėzus duoda mums vieną pavyzdį Jono 13,2–17 (Jėzus plauna savo mokinių kojas) kaip turėtume dvasiškai vienas kitam tarnauti. Jis nusižemino priešais nuodėmingus žmones ir būtent tuo išreiškė savo meilę. Turėtume mokytis iš jo, kaip būti nuolankiais vienas priešais kitą, nešti vieni kitus meilėje, per tai patiems šventėti ir padėti tame kitiems. Negalime atskirti tarnavimo vienas kitam nuo rūpesčio už artimo išgelbėjimą, kad jis augtų ir bręstų tikėjime, kad jokia nuodėmė netrukdytų jo santykių (artumo) su Dievu. Dievas įgalina kiekvieną atskirą krikščionį būti atrama kitiems, kad visas kūnas (Bažnyčia) būtų šventa šventove (Efeziečiams 2,21). Kiekvieną krikščionį Dievas padarė pajėgiu paremti savo tikėjimo brolius ir seseris, kad visas kūnas pasidarytų šventykla Viešpatyje (*Efeziečiams 2:21*). Tokiu būdu kiekvieną bažnyčios narį Dievas padarė atsakingu už visą Bažnyčią.

Todėl

Siekite santaikos su visais, siekite šventumo, be kurio niekas neregės Viešpaties.
(Hebrajams 12,14)

El.pašto adresas*

Žinutė:*

Pasi?sti

Išnašos:

1. palyginimui Mato 3,7–8

svetainės turinys gali būti platinamas ar spausdinamas nepakeistos, pilnos formos. Bet koks kitoks turinio platinimas neleidžiamas be www.krikscionys.info raštinio leidimo